

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εβδομήντα Εννέα

Η Κραυγή του Μεσονυκτίου και ο Προφητικός Ρόλος της Ρώμης: Αποκάλυψη των Εσχάτων Ημερών στο Βιβλίο του Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-04-09

Βρισκόμαστε τώρα σε ιερό έδαφος, όσον αφορά το βιβλίο του Δανιήλ, διότι έχουμε φθάσει στα εδάφια που αντιπροσωπεύουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Τα εδάφια αυτά προσδιορίζουν επίσης τη σφράγιση των σημαιοφόρων που υψώνονται. Αυτά είναι τα εδάφια που αποτελούν το μέρος από το βιβλίο του Δανιήλ το οποίο σχετίζεται με τις έσχατες ημέρες και αποσφραγίζεται, και αντιπροσωπεύουν τη διατύπωση του Δανιήλ περί της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται όταν «ο καιρός είναι πλησίον», ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία στο εδάφιο δεκαέξι.

Είναι η Ρώμη εκείνη που καθιερώνει το όραμα, όπως παριστάνεται στο εδάφιο δεκατέσσερα του ενδεκάτου κεφαλαίου, και γι' αυτό είναι σημαντικό να εξετάσουμε προσεκτικά τη Ρώμη καθώς διατρέχουμε τα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε· διότι όπου δεν υπάρχει «όραμα, ο λαός αφανίζεται», και εάν δεν πιστεύετε το έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, εδάφια οκτώ και εννέα, «βεβαίως δεν θέλετε στερεωθή».

Ο Uriah Smith αναφέρεται τουλάχιστον τέσσερις φορές στο βιβλίο του, Daniel and the Revelation, σε έναν προφητικό κανόνα. Ο κανόνας αυτός προσδιορίζει ότι μία προφητική δύναμη δεν ταυτοποιείται στην προφητεία έως ότου καταστεί «συνδεδεμένη» με τον λαό του Θεού. Η πρώτη αναφορά που κάνει σε αυτόν σχετίζεται με την εισαγωγή της Βαβυλώνας στην προφητική μαρτυρία.

«Είναι φανερός κανόνας ερμηνείας ότι μπορούμε να αναμένουμε πως τα έθνη θα μνημονεύονται στην προφητεία όταν συνδέονται σε τέτοιο βαθμό με τον λαό του Θεού, ώστε η αναφορά σε αυτά να καθίσταται αναγκαία για να καταστούν πλήρεις οι καταγραφές της ιερής ιστορίας.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Τουλάχιστον άλλες τρεις φορές, ο Smith αναφέρεται στον κανόνα, και σε καθεμία από τις τρεις επισημαίνει τη «συμμαχία» των Ιουδαίων· όμως, σε μία αναφορά προσδιορίζει τη συμμαχία ως εκπληρωθείσα το 162 π.Χ., ενώ οι άλλες δύο αναφορές συμφωνούν με τους σύγχρονους ιστορικούς, οι οποίοι τοποθετούν την εκπλήρωση της «συμμαχίας» των Ιουδαίων και της Ρώμης στο 161 π.Χ.

«Είναι περιττό να υπενθυμισθεί στον αναγνώστη ότι οι επίγειες κυβερνήσεις δεν εισάγονται στην προφητεία παρά μόνον όταν καθίστανται κατά κάποιον τρόπο συνδεδεμένες με τον λαό του Θεού. Η Ρώμη συνδέθηκε με τους Ιουδαίους, τον λαό του Θεού κατά τον χρόνο εκείνον, μέσω της περίφημης Ιουδαϊκής Συμμαχίας, το 161 π.Χ. Α' Μακκαβαίων 8· Ιώσηπος, Ιουδαϊκή

Αρχαιολογία, βιβλίο 12, κεφάλαιο 10, παράγραφος 6· Prideaux, Τόμ. ΙΙ, σελίδα 166. Αλλά επτά έτη πριν από αυτό, δηλαδή το 168 π.Χ., η Ρώμη είχε κατακτήσει τη Μακεδονία και είχε καταστήσει εκείνη τη χώρα μέρος της αυτοκρατορίας της. Η Ρώμη, επομένως, εισάγεται στην προφητεία ακριβώς τη στιγμή που, από το κατακτημένο μακεδονικό κέρασ του τράγου, εξέρχεται προς νέες κατακτήσεις σε άλλες κατευθύνσεις. Επομένως, εμφανίσθηκε στον προφήτη, ή μπορεί ορθώς να λεχθεί στην παρούσα προφητεία ότι εξέρχεται από ένα από τα κέρατα του τράγου.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Αλλά και ο Smith δηλώνει ότι ήταν το 162 π.Χ.

«Η αὐτή δύναμις ἔμελλε ἐπίσης νὰ σταθῆ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ καὶ νὰ τὴν καταφθεῖρη. Ἡ Ῥώμη συνδέθη μετὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἰουδαίων, διὰ συμμαχίας, τῷ 162 π.Χ., ἀφ' ἧς χρονολογίας κατέχει ἐξέχουσιν θέσιν ἐν τῷ προφητικῷ ἡμερολογίῳ. Δὲν ἀπέκτησε, ὅμως, δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας διὰ πραγματικῆς κατακτῆσεως πρὶν ἀπὸ τὸ 63 π.Χ.· καὶ τότε ἐγένετο τοῦτο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Κατόπιν, την τρίτη φορά που αναφέρεται στο γεγονός, λέγει και πάλι: 161 π.Χ.

«Αφού μας οδήγησε διαμέσου των κοσμικών γεγονότων της αυτοκρατορίας έως το τέλος των εβδομήκοντα εβδομάδων, ο προφήτης, στο εδάφιο 23, μας επαναφέρει στον καιρό κατά τον οποίο οι Ρωμαίοι συνδέθηκαν άμεσα με τον λαό του Θεού διά της ιουδαϊκής συμμαχίας, το 161 π.Χ.: από το σημείο αυτό κατόπιν οδηγούμαστε, σε ευθεία γραμμή γεγονότων, έως τον τελικό θρίαμβο της εκκλησίας και την εγκαθίδρυση της αιώνιας βασιλείας του Θεού. Οι Ιουδαίοι, όντας δεινώς καταπιεζόμενοι από τους βασιλείς της Συρίας, απέστειλαν πρεσβεία στη Ρώμη, για να ζητήσουν τη βοήθεια των Ρωμαίων και να συνδεθούν με αυτούς σε “συνθήκη φιλίας και συμμαχίας”. 1 Maccabees 8· Prideaux, ΙΙ, 234· Josephus’s Antiquities, βιβλίο 12, κεφάλαιο 10, παράγραφος 6. Οι Ρωμαίοι άκουσαν το αίτημα των Ιουδαίων και τους παραχώρησαν διάταγμα, διατυπωμένο με τα ακόλουθα λόγια:—»

«Το διάταγμα της συγκλήτου περί συμμαχίας βοηθείας και φιλίας με το έθνος των Ιουδαίων. Δεν θα είναι νόμιμο για κανέναν από όσους υπάγονται στους Ρωμαίους να διεξάγει πόλεμο κατά του έθνους των Ιουδαίων, ούτε να βοηθεί εκείνους που πράττουν τούτο, είτε αποστέλλοντάς τους σίτον, είτε πλοία, είτε χρήματα· και αν γίνει οποιαδήποτε επίθεση εναντίον των Ιουδαίων, οι Ρωμαίοι θα τους βοηθήσουν όσο είναι σε θέση· και πάλι, αν γίνει οποιαδήποτε επίθεση εναντίον των Ρωμαίων, οι Ιουδαίοι θα τους βοηθήσουν. Και αν οι Ιουδαίοι θελήσουν να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν κάτι από αυτή τη συμμαχία βοηθείας, αυτό θα γίνει με την κοινή συγκατάθεση των Ρωμαίων. Και οποιαδήποτε προσθήκη γίνει κατ’ αυτόν τον τρόπο, θα έχει ισχύ.” “Το διάταγμα αυτό,” λέγει ο Ιώσηπος, “εγράφη από τον Εύπολεμο, τον υιό του Ιωάννου, και από τον Ιάσονα, τον υιό του Ελεάζαρου, όταν ο Ιούδας ήταν αρχιερέυς του έθνους και ο Σίμων, ο αδελφός αυτού, ήταν στρατηγός του στρατού. Και αυτή ήταν η πρώτη συμμαχία που έκαναν οι Ρωμαίοι με τους Ιουδαίους, και διευθετήθηκε με αυτόν τον τρόπο.”» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Δεν είναι δικό μου βάρος να εξηγήσω γιατί ο Smith παρέθεσε το 162 π.Χ., πέρα από την υπόθεσή μου ότι επρόκειτο για τυπογραφικό σφάλμα. Το σημείο μου είναι, αναφερόμενος στην έμφαση που αποδίδει σε αυτό που ο ίδιος προσδιορίζει ως «έναν έκδηλο κανόνα ερμηνείας, σύμφωνα με τον

οποίο μπορούμε να αναμένουμε ότι έθνη θα μνημονεύονται στην προφητεία όταν καταστούν σε τέτοιο βαθμό συνδεδεμένα με τον λαό του Θεού ώστε η μνεία τους να καθίσταται αναγκαία για να είναι πλήρεις οι καταγραφές της ιερής ιστορίας». Όταν ο Smith τονίζει εκείνον τον κανόνα, προσδιορίζει ότι η Ρώμη συνδέθηκε με τον λαό του Θεού κατά τη «συμμαχία» του εδαφίου είκοσι τρία, το 161 π.Χ., αλλά ο Smith προσδιορίζει ότι η Ρώμη εισάγεται για πρώτη φορά στην προφητική αφήγηση το 200 π.Χ., τριάντα εννέα έτη πριν από το 161 π.Χ.

«Μία νέα δύναμις εισάγεται τώρα,—“οι λησται του λαου σου.” κυριολεκτικῶς, λέγει ὁ Ἐπίσκοπος Newton, “οἱ θραύοντες του λαου σου.” Μακρὰν, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν του Τίβερη, μία βασιλεία ἐτρέφετο με φιλόδοξα σχέδια καὶ σκοτεινὰς ἐπιδιώξεις. Μικρὰ καὶ ἀσθενὴς κατ’ ἀρχάς, ηὐξήθη με θαυμασίαν ταχύτητα εἰς δύναμιν καὶ ῥώμην, ἐκτείνουσα προσεκτικῶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν ἐπιρροὴν της, διὰ τὰ δοκιμάσει τὴν ἰσχύρ της καὶ τὰ ἐξετάσει τὴν σφριγηλότητα του πολεμικοῦ της βραχίονος, ἕως ὅτου, συνειδητὴ τῆς δυνάμεώς της, ἀνέστησε τολμηρῶς τὴν κεφαλὴν της ἀνάμεσα εἰς τὰ ἔθνη τῆς γῆς, καὶ κατέλαβε με ἀνίκητον χεῖρα τὸ πηδάλιον τῶν ὑποθέσεων των. Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, τὸ ὄνομα τῆς Ῥώμης ἴσταται ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σελίδος, προωρισμένον διὰ μακροὺς αἰῶνας τὰ κατευθύνει τὰς ὑποθέσεις του κόσμου, καὶ τὰ ἀσκῆ κραταιὰν ἐπιρροὴν ἀνάμεσα εἰς τὰ ἔθνη μέχρι καὶ του τέλους του χρόνου.»

«Ἡ Ῥώμη μίλησε· καὶ ἡ Συρία καὶ ἡ Μακεδονία σύντομα διέκριναν ὅτι ἐπερχόταν μεταβολὴ ἐπὶ τὴν ὄψιν του οὐρανοῦ τους. Οἱ Ῥωμαῖοι παρενέβησαν υπέρ του νεαροῦ βασιλιά της Αἰγύπτου, αποφασισμένοι νὰ τον προστατεύσουν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν που εἶχε μηχανευθεῖ ὁ Ἀντίοχος καὶ ὁ Φίλιππος. Αὐτὸ συνέβη το 200 π.Χ. καὶ ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὶς πρώτες σημαντικὰς παρεμβάσεις των Ῥωμαίων ἐπὶ τὴν ὑποθέσιν της Συρίας καὶ της Αἰγύπτου.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Ἡ Ῥώμη εισάγεται για πρώτη φορά στην προφητική αφήγηση κατά το έτος 200 π.Χ., και αυτή η εισαγωγή στο εδάφιο δεκατέσσερα είναι η σημαντικότερη αναφορά στη Ρώμη σε ολόκληρο το βιβλίο του Δανιήλ, διότι είναι ακριβώς το εδάφιο που ορίζει τη Ρώμη ως το σύμβολο που θεμελιώνει το όραμα. Το γιατί ο Smith μπορούσε να δίνει έμφαση σε έναν τέτοιο προφητικό κανόνα, και κατόπιν να παραθέτει το 161 π.Χ., ενώ ταυτοχρόνως προσδιόριζε το έτος 200 π.Χ. ως το σημείο κατά το οποίο η δύναμη της Ρώμης «εισήχθη», δεν είναι ζήτημα που επιθυμώ να επιλύσω. Εάν έχω κάποιο ερώτημα που χρειάζεται να επιλυθεί, αυτό θα ήταν εάν ο κανόνας, όπως ορίζεται από τον Smith, είναι έγκυρος ή όχι. Εάν είναι έγκυρος, τότε θα υποστήριζα ότι το εδάφιο δεκατέσσερα πρέπει να έχει κάποια σύνδεση με τους Ιουδαίους, η οποία έλαβε χώρα πριν από τη συμμαχία του 161 π.Χ.

Κατανοώ ότι η ιστορία των εδαφίων δεκατρία έως δεκαπέντε προσδιορίζει μια ιστορία των εσχάτων ημερών, κατά την οποία η παπική Ρώμη παρεμβάλλεται στην προφητική ιστορία, και το πράττει αυτό σε συνάφεια με τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες είναι ο λαός του Θεού σε εκείνη την ιστορία. Επειδή ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή, το έτος 200 π.Χ., όταν η ειδωλολατρική Ρώμη εισήλθε στην ιστορία, πρέπει να έχει κάποια σχέση με τον λαό του Θεού σε εκείνη την ιστορία. Επομένως, συμφωνώ με τον κανόνα του Smith, έστω και αν ο ίδιος δεν βρήκε καμία άμεση σύνδεση μεταξύ της Ρώμης και των Ιουδαίων κατά το έτος 200 π.Χ.

Οι στίχοι ένδεκα και δώδεκα προσδιορίζουν τη νίκη και τα επακόλουθα της Μάχης της Ραφίας, η οποία έλαβε χώρα το 217 π.Χ., μεταξύ της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, υπό την ηγεσία του Αντιόχου Γ΄ του Μεγάλου, ή «του Μεγάλου», και του Πτολεμαϊκού Βασιλείου της Αιγύπτου, υπό την ηγεσία του βασιλέως Πτολεμαίου Δ΄ Φιλοπάτορος. Η μάχη αυτή διεξήχθη κατά τη διάρκεια του αγώνα για τον έλεγχο της Κοίλης Συρίας (νότιας Συρίας) και της νοτίου Παλαιστίνης, εδαφών που αμφισβητούνταν μεταξύ των Πτολεμαϊκών και Σελευκιδικών βασιλείων. Η νίκη του Πτολεμαίου Δ΄ Φιλοπάτορος στη Ραφία τού επέτρεψε να διατηρήσει για ένα διάστημα τον έλεγχο της Κοίλης Συρίας και της νοτίου Παλαιστίνης.

Η Μάχη του Πανίου, η οποία έλαβε χώρα δεκαεπτά έτη αργότερα, το 200 π.Χ., γνωστή επίσης ως η Μάχη του Όρους Πανίου ή η Μάχη της Πανεάδος, διεξήχθη μεταξύ της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, υπό την ηγεσία του βασιλέως Αντιόχου Γ΄, και του Πτολεμαϊκού Βασιλείου της Αιγύπτου, υπό την ηγεσία του βασιλέως Πτολεμαίου Ε΄.

Τριάντα ένα χρόνια αργότερα, το 167 π.Χ., η Επανάσταση των Μακκαβαίων, μια ιουδαϊκή εξέγερση εναντίον των προσπαθειών της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών να καταστείλει τις ιουδαϊκές θρησκευτικές πρακτικές και να επιβάλει τον ελληνιστικό πολιτισμό, άρχισε στην πόλη Μωδεϊν, μια μικρή πόλη που βρισκόταν στην περιοχή της Ιουδαίας, στο σημερινό κράτος του Ισραήλ.

Το εν λόγω γεγονός αφορούσε τον διαβόητο Έλληνα Σελευκίδη ηγεμόνα, Αντίοχο Δ΄ Επιφανή, ο οποίος είχε επιβάλει αυστηρές ελληνιστικές πρακτικές στον ιουδαϊκό πληθυσμό, περιλαμβανομένης της απαγορεύσεως των ιουδαϊκών θρησκευτικών τελετουργιών και της βεβηλώσεως του Ναού στην Ιερουσαλήμ. Με σκοπό να επιβάλει τα διατάγματά του, ο Αντίοχος απέστειλε αντιπροσώπους σε διάφορες πόλεις και κόμμες, ώστε να εξαναγκάσουν τους Ιουδαίους κατοίκους να συμμορφωθούν προς τις εντολές του.

Στη Μωδεϊν, ένας από τους αξιωματούχους των Σελευκιδών έφθασε για να επιβάλει το διάταγμα του βασιλέως, διατάζοντας τους Ιουδαίους κατοίκους να συμμετάσχουν σε ειδωλολατρικές τελετές και να προσφέρουν θυσίες στους ελληνικούς θεούς. Ένας ηλικιωμένος Ιουδαίος ιερέας, ονόματι Ματταθίας, αρνήθηκε να συμμορφωθεί προς την εντολή και θανάτωσε τόσο έναν Ιουδαίο που προχώρησε να προσφέρει τη θυσία όσο και τον αξιωματούχο των Σελευκιδών. Η πράξη αυτή αντιστάσεως εκ μέρους του Ματταθία και της οικογενείας του σήμανε την αρχή της Επαναστάσεως των Μακκαβαίων εναντίον της σελευκιδικής κυριαρχίας.

Ο Ματταθίας και οι πέντε υιοί του, μεταξύ των οποίων και ο Ιούδας ο Μακκαβαίος, κατέφυγαν στα όρη και άρχισαν ανταρτοπόλεμο εναντίον των Σελευκιδικών δυνάμεων. Η εξέγερση τελικώς αυξήθηκε σε ισχύ και υποστήριξη, οδηγώντας σε μια σειρά στρατιωτικών νικών κατά των Σελευκιδών.

Τα γεγονότα στο Μωδεϊν το 167 π.Χ. υπήρξαν καίρια στιγμή στην Ιουδαϊκή ιστορία, σηματοδοτώντας την έναρξη της Επανάστασης των Μακκαβαίων και του αγώνα για θρησκευτική ελευθερία και ανεξαρτησία απέναντι στην ξένη κυριαρχία. Ο επανεγκαινιασμός του δευτέρου ναού στην Ιερουσαλήμ, ο οποίος σηματοδοτεί το ιστορικό γεγονός που εορτάζεται κατά τη Χανουκά, έλαβε χώρα το 164 π.Χ., τρία έτη πριν από τη «συμμαχία» του εδαφίου είκοσι τρία.

Αφού ανέκτησαν την Ιερουσαλήμ και τον Ναό, οι Μακκαβαίοι καθάρισαν τον Ναό από τους ειδωλολατρικούς μολυσμούς και τον αποκατέστησαν στην ορθή θρησκευτική του χρήση. Κατά την παράδοση, βρήκαν μόνον ένα αγγείο καθαγιασμένου ελαίου, αρκετό για να κρατήσει αναμμένη τη μενορά μόνο επί μία ημέρα. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει καμία σύγχρονη ιστορική μαρτυρία για εκείνο το γεγονός, και μόνον κατά τον έκτο αιώνα απαντάται στη γραμματεία ο ιουδαϊκός μύθος. Η Αδελφή White συγκρίνει την αποστατημένη ιουδαϊκή εκκλησία με την Καθολική Εκκλησία, τονίζοντας ιδιαιτέρως ότι και οι δύο εκκλησίες θεμελιώνουν τη θρησκεία πάνω σε ανθρώπινα έθιμα και παραδόσεις. Όπως συμβαίνει με τα πολλά ποικίλα κατασκευασμένα θαύματα μέσα στην ιστορία της παπικής Εκκλησίας, έτσι και ο μύθος ότι το έλαιο της μίας ημέρας διήρκεσε οκτώ ημέρες δεν έχει καμία ιστορική μαρτυρία.

Ο δέκατος στίχος του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει την πρώτη μάχη από τις τρεις μάχες του τεσσαρακοστού στίχου, τις οποίες έχω προηγουμένως προσδιορίσει ως τρεις μάχες ενός ψυχρού πολέμου, καθώς επίσης και ως τρεις πολέμους δι' αντιπροσώπων. Μία αδελφή αμφισβήτησε τον χαρακτηρισμό μου του Ουκρανικού Πολέμου, ο οποίος είναι ο δεύτερος από αυτούς τους τρεις πολέμους, ως ψυχρού πολέμου, διότι, όπως ορθώς επεσήμανε, υπήρξε άφθονος θάνατος και καταστροφή. Εκείνο που έχω προσδιορίσει σε προηγούμενα άρθρα ως τις τρεις μάχες του «ψυχρού πολέμου», προσδιορίστηκε με αυτούς τους όρους για να καταδειχθεί η διάκριση μεταξύ αυτών των τριών μαχών και των τριών Παγκοσμίων Πολέμων που λαμβάνουν χώρα κατά τη διάρκεια της ιστορίας του θηρίου της γης της Αποκαλύψεως δεκατρία. Αυτοί οι τρεις πόλεμοι είναι πόλεμοι δι' αντιπροσώπων και έχουν επίσης προσδιορισθεί κατ' αυτόν τον τρόπο.

Προτίθεται, από το σημείο αυτό και εξής στα παρόντα άρθρα, να προσδιορίζω εκείνες τις τρεις μάχες ως «τις τρεις μάχες του εδαφίου σαράντα» ή ως πολέμους δι' αντιπροσώπων, ώστε να αρθεί η ασυμφωνία που προκύπτει από την ταύτιση ενός θερμού πολέμου με έναν ψυχρό πόλεμο. Κατά τον ορισμό μου, οι τρεις μάχες του εδαφίου σαράντα δεν περιλαμβάνουν τη μάχη του 1798, η οποία αποτελεί μέρος του εδαφίου σαράντα, αλλά μόνον τις τρεις μάχες από τον καιρό του τέλους το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα-ένα. Οι τρεις αυτές μάχες προσδιορίζονται ορθότερα ως πόλεμοι δι' αντιπροσώπων, οι οποίοι διεξάγονται εντός του πλαισίου του πολέμου μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του βασιλέως του νότου, που στην ιστορία του εδαφίου σαράντα αντιπροσωπεύουν τον πόλεμο μεταξύ του Καθολικισμού (του βασιλέως του βορρά) και του Κομμουνισμού (του βασιλέως του νότου).

Η πρώτη από εκείνες τις τρεις μάχες προσδιορίζει τη νίκη του Καθολικισμού επί του Κομμουνισμού το 1989, καθώς ο παπισμός ενώθηκε με τον στρατό-πληρεξούσιό του, τον οποίο αντιπροσώπευαν οι Ηνωμένες Πολιτείες, για να σαρώσει τη Σοβιετική Ένωση το 1989, αν και η Ρωσία, η κεφαλή (ή το «οχύρωμα»), παρέμεινε όρθια. Ο σημερινός Ουκρανικός Πόλεμος είναι και πάλι μια μάχη μεταξύ Καθολικισμού και Κομμουνισμού, με τον παπισμό να χρησιμοποιεί την ουκρανική κυβέρνηση ως πληρεξούσιό του εναντίον της Ρωσίας, μαζί με την υποστήριξη της προηγούμενης πληρεξούσιας δύναμης του παπισμού, των Ηνωμένων Πολιτειών, συμπεριλαμβανομένου και του υπόλοιπου παγκοσμιοποιητικού δυτικού κόσμου. Αυτός ο πόλεμος παριστάνεται στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα και προσδιορίζει ότι ο Κομμουνισμός (Ρωσία) θα υπερισχύσει επί του Καθολικισμού.

Η τρίτη από εκείνες τις τρεις δι' αντιπροσώπων μάχες παριστάνεται στο εδάφιο δεκαπέντε ως η Μάχη του Πανίου. Η μάχη διεξήχθη μεταξύ του Πτολεμαϊκού βασιλείου (του βασιλέως του νότου) και του Σελευκιδικού βασιλείου (του βασιλέως του βορρά). Στη μάχη εκείνη, ο δι' αντιπροσώπου στρατός του Καθολικισμού είναι για μία ακόμη φορά οι Ηνωμένες Πολιτείες.

Στην πρώτη μάχη, το 1989, ο αντιπρόσωπος στρατός του δημοκρατικού κέρατος των Ηνωμένων Πολιτειών χρησιμοποιήθηκε από τον παπισμό για να καταβάλει την πολιτική δομή της Σοβιετικής Ένωσης, αφήνοντας όμως άθικτη την κεφαλή της (τη Ρωσία). Στη δεύτερη μάχη, η οποία είναι ο ουκρανικός πόλεμος, ο αντιπρόσωπος στρατός των Ναζί ηττάται από τη Ρωσία. Στην τρίτη μάχη, οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο αντιπρόσωπος στρατός του παπισμού, νικούν και πάλι τον βασιλιά του νότου.

Οι τρεις μάχες φέρουν την υπογραφή της «Αλήθειας», με την πρώτη και την τελευταία μάχη να διεξάγονται από τον νικηφόρο πληρεξούσιο στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών. Στην πρώτη μάχη, η κεφαλή του βασιλιά του νότου αφέθηκε άθικτη, και στην τρίτη μάχη ο πληρεξούσιος στρατός των Ηνωμένων Πολιτειών γίνεται η κεφαλή του βασιλιά του νότου. Ο δεύτερος πληρεξούσιος στρατός ήταν επίσης ο πληρεξούσιος στρατός του παπισμού κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Και στις δύο περιπτώσεις ο πληρεξούσιος στρατός του ναζισμού ηττήθηκε και θα ηττηθεί. Ο παπισμός υποτάσσει πλήρως όλους τους εχθρούς του πριν από το εδάφιο δεκαέξι, όταν επιτελείται η τριπλή ένωση.

«Ο Πτολεμαῖος [Πούτιν] ἔστερεῖτο τῆς φρονήσεως ὥστε νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τῆς νίκης του. Ἐὰν εἶχε ἐκμεταλλεῦθῃ τὴν ἐπιτυχίαν του, πιθανῶς θὰ εἶχε καταστῆ κύριος ὀλοκλήρου τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀντιόχου· ἀλλὰ, ἀρκούμενος εἰς τὸ νὰ προφέρῃ μόνον ὀλίγας ἀπειλὰς καὶ ὀλίγους ἐκφοβισμούς, συνῆψε εἰρήνην, ἵνα δυνηθῇ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἱκανοποίησιν τῶν κτηνωδῶν παθῶν του. Οὕτως, ἀφοῦ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς του, ἠττήθη ὑπὸ τῶν κακιῶν του, καὶ, λησμονῶν τὸ μέγα ὄνομα τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ εἶχε ἐδραιώσει, διήγε τὸν χρόνον του εἰς συμπόσια καὶ ἀκολασίαν.»

«Ἡ καρδιά του υπερηφανεύθηκε ἐξαιτίας τῆς ἐπιτυχίας του, ἀλλὰ ἀπειχε πολὺ ἀπὸ το νὰ ἐνισχυθῇ ἀπὸ αὐτήν· διότι ἡ ἀδοξὴ χρῆσις που ἔκανε αὐτῆς προκάλεσε τοὺς ἰδίους τοὺς υπηκόους νὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον του.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Μια δεύτερη μαρτυρία ότι η νίκη του Πούτιν σηματοδοτεί το τέλος του βρίσκεται στον Οζία, βασιλιά του νοτίου βασιλείου του Ιούδα, του οποίου η καρδιά επίσης υψώθηκε εξαιτίας των στρατιωτικών του νικών, και κατόπιν, όπως και ο Πτολεμαῖος, επιδίωξε να επιτελέσει το έργο των ιερέων στο αγιαστήριο, και επλήγη με λέπρα και απομακρύνθηκε αμέσως από την εξουσία. Η νίκη του Πούτιν στον ουκρανικό πόλεμο σηματοδοτεί την αρχή του τέλους του ως βασιλέως του νότου (του βασιλέως της θείας). Το τέλος του προτυπώθηκε με την αρχή του προφητικού βασιλέως του νότου του εδαφίου σαράντα (της Γαλλίας), η οποία προσδιόρισε μια επανάσταση που ανέτρεψε την ηγεσία, όπως συνέβη με τον Πτολεμαῖο. Το τέλος του Πούτιν παραστάθηκε επίσης με το τέλος της Σοβιετικής Ένωσης, όπου ο ηγέτης (Γκορμπατσόφ) διέλυσε τη Σοβιετική Ένωση και αμέσως έλαβε θέση εργασίας στα Ηνωμένα Έθνη, το παγκοσμιοποιητικό σύμβολο της θείας των εσχάτων ημερών, τον βασιλέα του νότου. Μετά τη νίκη του Πούτιν στην Ουκρανία, προτυπώνεται επίσης από τον Ναπολέοντα στο Βατερλώ και την εξορία που ακολούθησε· καθώς και από τον βασιλέα

Οζία, με τη λέπρα του και την εξορία που ακολούθησε, καθώς και από το μεθυσμένο τέλος του Πτολεμαίου και το τέλος της Σοβιετικής Ένωσης το 1989.

Η μάχη του Πανίου έλαβε χώρα το 200 π.Χ., και κατά εκείνο ακριβώς το έτος η Ρώμη παρεμβαίνει φανερά στην ιστορία. Η είσοδός τους στην προφητική αφήγηση προηγείται της κατάκτησης της Ιερουσαλήμ που παριστάνεται στο εδάφιο δεκαέξι και εκπληρώθηκε το 63 π.Χ., όταν διακήρυξε ότι ήταν ο υπερασπιστής του παιδιού-βασιλιά στην Αίγυπτο. Στην τρίτη μάχη του εδαφίου σαράντα, στην οποία εμπλέκονται οι βασιλείς του βορρά και του νότου, ο παπισμός θα εισέλθει εκ νέου στην ιστορία, προσποιούμενος ότι είναι ο προστάτης της Ρωσίας. Κατά τον ίδιο εκείνο χρόνο ο Σέλευκος, στον τύπο, νίκησε τον Πτολεμαίο στη μάχη του Πανίου, προσδιορίζοντας έτσι ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο πληρεξούσιος στρατός του παπισμού στην πρώτη και την τελευταία μάχη του εδαφίου σαράντα, νικούν την «Αίγυπτο» (τον βασιλιά του νότου).

Το έτος 200 π.Χ., εντοπίζουμε συμβολικώς τον παπισμό, καθώς η πόρνη της Τύρου αρχίζει να άδει τα άσματα της πορνείας της εν αναμονή της τριπλής ενώσεως κατά τον κυριακάτικο νόμο του εδαφίου δεκαέξι. Ταυτοχρόνως, οι Ηνωμένες Πολιτείες υπερισχύουν των Ηνωμένων Εθνών, εξασφαλίζοντας έτσι τη θέση τους ως του κατεξοχήν βασιλέως των δέκα βασιλέων. Όλες οι δυναμικές της τριπλής ενώσεως που ολοκληρώνονται κατά τον κυριακάτικο νόμο, έχουν διευθετηθεί πριν από το εδάφιο δεκαέξι.

Η πολιτική δομή της εξουσίας του δράκοντος, όπως αντιπροσωπεύεται από τα Ήνωμένα Έθνη, συμφωνεί, στο εδάφιο δεκαέξι, να παραδώσει την πολιτική της δομή στο θηρίο, αλλά πριν το πράξει αυτό, ο παπισμός κατακτά τη θρησκεία του δράκοντος. Ο παγανισμός πρέπει για μία ακόμη φορά να αφαιρεθεί. Ο Προτεσταντισμός απομακρύνθηκε στα χρόνια του Reagan, στην πρώτη μάχη του εδαφίου σαράντα, και στον καιρό του τελευταίου Ρεπουμπλικανού προέδρου ή θρησκεία του δράκοντος θα ύποταχθει επίσης στη θρησκεία του Καθολικισμού, όπως συνέβη κατά το έτος 508. Η διαδικασία της απομακρύνσεως κάθε θρησκευτικής αντίστασεως στην ενθρόνιση του παπισμού άρχισε στα χρόνια του Reagan και ολοκληρώνεται στα χρόνια του Trump. Η αντίσταση του αποστάτη Προτεσταντισμού έναντι του Καθολικισμού απομακρύνθηκε στην πρώτη μάχη του εδαφίου σαράντα, και η αντίσταση του πνευματισμού θα απομακρυνθεί στην τελευταία μάχη του εδαφίου σαράντα.

Μέσα στην ίδια περίπλοκη αλληλεπίδραση των ανθρωπίνων γεγονότων, ο αποστατημένος Προτεσταντισμός πρέπει να εδραιωθεί ως η θρησκευτική και πολιτική εξουσία επί των δέκα βασιλέων της δέκατης εβδόμης κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Έτσι, η Μάχη του Πανίου προσδιορίζει τον χρόνο κατά τον οποίο οι Ηνωμένες Πολιτείες επικρατούν επί των Ηνωμένων Εθνών, ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι.

Είναι καθιερωμένος κανόνας της προφητείας ότι ο δράκων, το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης έχουν έκαστος τα δικά του ιδιάζοντα προφητικά χαρακτηριστικά. Ένα από εκείνα τα προφητικά χαρακτηριστικά είναι ότι το θηρίο (ο Καθολικισμός) βρίσκεται πάντοτε, κατά την προφητική απεικόνιση, στην πόλη της Ρώμης. Ο Ψευδοπροφήτης βρίσκεται πάντοτε, κατά την προφητική απεικόνιση, στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά όσον αφορά τον δράκοντα, το χαρακτηριστικό ως προς τον τόπο όπου βρίσκεται προφητικώς είναι ότι μετακινείται πάντοτε. Ο δράκων άρχισε στον

ουρανό, κατόπιν ήλθε στον Κήπο της Εδέμ, και τελικώς ο δράκων βρίσκεται στην Αίγυπτο.

Λάλησον και ειπέ· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ είμαι εναντίον σου, Φαραώ βασιλεύ της Αιγύπτου, ο μέγας δράκων ο κείμενος εν μέσω των ποταμών αυτού, όστις είπεν· Ο ποταμός μου είναι ιδικός μου, και εγώ έκαμα αυτόν δι' εμαυτόν. Ιεζεκιήλ 29:3.

Η προφητική τοποθεσία του δράκοντος μετακινείται. Κατά τον καιρό του Ιωάννη, η έδρα του δράκοντος, η οποία αντιπροσωπεύει τον θρόνο του, ταυτοποιήθηκε ως ευρισκόμενη στην Πέργαμο.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας εν Περγάμω γράψον· Ταύτα λέγει ο έχων την ρομφαίαν την δίστομον την οξειάν· Εξεύρω τα έργα σου και πού κατοικείς, όπου είναι ο θρόνος του Σατανά· και κρατείς το όνομά μου, και δεν ηρνήθης την πίστιν μου, και εν ταις ημέραις εκείναις, καθ' ας ο Αντίπας ήτο ο μάρτυς μου, ο πιστός, όστις εφονεύθη παρ' υμίν, όπου κατοικεί ο Σατανάς. Αποκάλυψις 2:12, 13.

Η πρακτική της ειδωλολατρικής Ρώμης ήταν να μεταφέρει όλους τους ειδωλολατρικούς θεούς με τους οποίους ερχόταν σε σύνδεση πίσω στην πόλη της Ρώμης και να τους αναπαριστά στον ναό του Πανθέου. Γι' αυτό ο Δανιήλ καταγράφει ότι «ο τόπος του άγιαστηρίου αυτού κατεβλήθη». Ο τόπος του αγιαστηρίου της ειδωλολατρικής Ρώμης ήταν η πόλη της Ρώμης, η οποία κατεβλήθη από τον Κωνσταντίνο κατά το έτος 330, αλλά το αγιαστήριο που ήταν «εν» Ρώμη ήταν ο ναός του Πανθέου, Παν-Θεόν σημαίνοντας «ο ναός όλων των θεών». Οι Ρωμαίοι μετέφεραν την έδρα του Σατανά από την Πέργαμο στον ναό του Πανθέου. Η Αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι η ειδωλολατρική Ρώμη είναι ο δράκων.

«Έτσι, ενώ ο δράκων, πρωτίστως, αντιπροσωπεύει τον Σατανά, είναι, κατά δευτερεύουσαν έννοιαν, σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης.» The Great Controversy, 439.

Η ειδωλολατρική Ρώμη διαιρέθηκε σε δέκα έθνη, και η Γαλλία έγινε ο βασιλιάς του νότου όταν εισήγαγε την αθεΐα της Αιγύπτου κατά τη Γαλλική Επανάσταση. Μέχρι το 1917, ο δράκων είχε μετακινηθεί από τη Γαλλία στη Ρωσία. Το εδάφιο δέκα αντιπροσωπεύει το 1989, και τα εδάφια ένδεκα και δώδεκα αντιπροσωπεύουν τις μάχες του «μεθορίου» (Ραφία και Ουκρανία), και η μάχη του Πανίου αντιπροσωπεύει το τρίτο βήμα που επιτελεί ο παπισμός καθώς εξασφαλίζει την τριπλή ένωση στο εδάφιο δεκαέξι. Αντιπροσωπεύει την κρυφή ιστορία του εδαφίου σαράντα.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Όταν ο Ιησούς ήλθε στα μέρη της Καισαρείας του Φιλίππου [Πάνειον], ερώτησε τους μαθητές αυτού, λέγων: Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ, ο Υιός του ανθρώπου; Και εκείνοι είπον: Άλλοι λέγουν ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής· άλλοι, ο Ηλίας· και άλλοι, ο Ιερεμίας, ή εις εκ των προφητών. Λέγει προς αυτούς: Σεις όμως τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθείς ο Σίμων Πέτρος είπε: Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του ζώντος Θεού. Και αποκρινόμενος ο Ιησούς είπε προς αυτόν: Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά, διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψαν τούτο, αλλ' ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς. Και εγώ δε σοι λέγω ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσι κατισχύσει αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι εάν

δήσης επί της γης, θέλει εἶσθαι δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὅ,τι εἰάν λύσης ἐπὶ τῆς γης, θέλει εἶσθαι λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Τότε παρήγγειλε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ νὰ μὴ εἰπῶσιν εἰς μηδένα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Ἀπὸ τότε ἤρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ δεικνύει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι πρέπει νὰ υπάγει εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ θανατωθῇ, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ. Ματθαῖος 16:13–21.